

Ида Николовска

Кон *Сирената и минотаурот* од Dorothy Dinnerstein, New York: Other Press, 1999.

Во критиката од осумдесетите години се забележува глорификација на оваа книга од аспект на објавување на нешто кое на тогашната женска интелектуална енергија ѝ се пласира како невозможно и неприродно. Во тоа време и воздухот на културолошкото циркулирање бил мизогин. Станува збор за времето кога американската жена е беспоговорно омаловажувана, от-тргната од патот на успехот, агресивно игнорирана или напаѓана од и со незнаење, сметана за помошник, а кога не е тоа случај прекрстувана во кучка или вештерка.

Во поновите времиња оваа книга е веќе прифатена не како средство во борбата против мажите, туку повеќе како анализа на разликите за кои ни едените ни другите не се свесни, а продолжуваат да создаваат ѕид со кој само ги закопуваат темелите. Книгата нуди целосна анатомија на мажите кои иако владеечи со светот, често се однесуваат како преплашени деца. Таквите мажи, како што вели *Динерстејн* продолжуваат до бесконечност да се одделуваат од владетелот на нивната инфантилност, Мајката. Жените се исто така соучесници во секојдневното нанесување неправда и страдаат бидејќи тие пак, не ѝ веруваат на мајката во себе. Авторката нуди префинета проценка за нештата кои мажите и жените веќе традиционално си ги префрлаат, вклучувајќи ја и женската премолчана согласност под машката надмоќ. Жената е таа која не запознава со светот пред ние да ја препознаеме

Ida Nikolovska

Towards *The Mermaid and The Minotaur* by Dorothy Dinnerstein, New York: Other Press, 1999.

In the critiques of the '80 we can notice a glorification of this book, from the perspective of publishing something that was served to the female intellectual energy as impossible and unnatural. Misogyny was the very air they breathed at the time. Here we are talking about the time when the American woman was unquestioningly belittled, taken away from the path of success, aggressively ignored or ignorantly aggressed, taken for a helper, and when the case was not so, she was called a bitch or a witch.

Recently this book has already been accepted not as an instrument in the fight against the men, but more as an analysis of the differences of which both genders are unaware but still continue to build the stonewall that buries the foundations. The book offers a full anatomy of the men who, despite running the world, still behave like frightened children. Such men, *Dinnerstein* argues, infinitely continue to separate from the ruler of their infantilism, the Mother. Women, too, are complicit in the daily injustices they suffer since they, too, distrust the mother in themselves. The author offers a subtle, revealing account of the accusations men and women have traditionally been throwing at each other, including the women's acquiescence to male power. It is a woman who introduces us to the world before we can recognize her as a limited, mortal being like ourselves. Struggling out from under the control of this first alluring, seemingly omnipotent person, we actually fight the biggest battle we ever

како ограничено, смртно суштество како нас самите. Бранејќи се од контролата на оваа примамлива, навидум семоќна личност, ја играме, всушност, најважната битка во нашиот живот. Премалени, излетуваме од морето полно со сирени на сувото тло на минотаурите кои завиваат и надмено се движат, но кои несомнено изгледаат многу порационално и припитомено и, секако, многу поразлично од Мајката која се уште се крие во детските слоеви на нашата личност.

Секавањето на одамна направените договори меѓу родовите кај *Динерстејн* има поетска димензија. Во сопствениот лиризам, таа ја обновува веќе познатата предност на богатите културолошки верзии од хетеросексуалното минато, танцовите по селата, бруталноста и врискањата на мажите кои вртејќи се, бараат од жените да ја почитуваат и да ѝ се восхитуваат на нивната сила.

Оваа книга не е одбрана на женската егзистенција, таа е разбој од нејзините долгогодишни размислувања за силите и слабостите на човековото размислување. Јасно е дека оваа книга е само дел од еден голем проект на авторката : да создаде во нас зрело прифаќање на фактот дека ние сме сами тука, дека ние ја создаваме иднината и треба да се грижиме за природата која веќе зависи од нашето ментално созревање, познавањето на самите себеси и како да научиме да се воздржиме ако сакаме таа природа да опстане. Затоа во предговорот на книгата *Ен Снитову* вели:

Поентата на книгата - трпеливоста и одговорноста, е еден амалгам кој постојано се менува, но сепак останува есенција на животот.

Ваквата поента може да биде сфатена само доколку ликот на *Динерстејн* го претопиме во Аријадна, која знаејќи дека мораме да ги поминеме сите сложени и застрашувачки патеки низ лавиринтот, верува дека сепак на крајот ќе излеземе од него со вистинската слобода како лична доблест. Аријадна ослободувајќи го Тесеј од лавиринтот отвора нови начини и патишта за мажите и жените. Тоа се патишта кон заедничко пребродување на разликите

fight. Exhausted, we fling ourselves out of the sea full of mermaids onto the dry land of minotaurs who roar and strut, but who nonetheless seem much more rational and tamer in contrast to the Mother still stalking in the infantile layers of our personality.

Dinnerstein's evocation of the age-old arrangements between men and women often approaches poetry. In her lyricism, she recreates the familiar pull of culturally rich versions of the heterosexual past, the dance in the villages, the men kicking and shouting and twirling women whose job is to admire and honor male strength.

This book is not a defense of female existence; it is a loom with years of related observations about the strengths and weaknesses of human thought. Clearly, this work is only a part of a great project: To create in us a mature recognition of the fact that we are not alone here, that we are the makers of future and the caretakers of a wild nature that now depends on our mental growth, on our knowledge of ourselves and to learn self-restraint if that nature is to survive. Therefore, Ann Snitow in the Preface of the book says:

*This is the point of **The Mermaid and The Minotaur** – forbearance and responsibility, an amalgam always changing, the very stuff of life.*

We can understand this point only by comparing Dorothy Dinnerstein to Ariadne, who, knowing that we must move through complex and frightening pathways of the labyrinth, believes that in the end we will come out of it gaining the genuine freedom as a personal value. Ariadne freeing Theseus from the Minotaur's maze opens a new way for men and women. Those are the pathways for overcoming the differences that had often been abused in order to dishonor the character of the Mother,

кои многу често биле злоупотребувани на штета на ликот на Мајката, во која авторката ја гледа симбиозата на сите живи суштества и затоа посебно ја подвлекува важноста на примарното искуство во мајчиното тело. Едно е сепак евидентно, а тоа се забележливите разлики кои се јавуваат по неонаталниот период и кои се предмет на многуте обликувања произлезени од самата средина во која субјектот се развива. Тоа што е опасно во овој случај е прераснувањето на овие разлики во јаз сличен на оној меѓу расите, кој многу лесно преоѓа во социопатолошко и агресивно однесување.

Преводот е на авторката

in which the author sees the symbiosis of all living creatures and that is why she stresses the importance of the primary experience with the maternal body. What we can be sure of is that the average gender differences that are observable after the neonatal period have been subject to heavy environmental shaping. The danger in this case is in the growth of these differences up to a point where they will create a gap, like the racial one, which could easily get transformed into a sociopathological and aggressive behavior.